

Prædiken til Søndag seksagesima

Mark. 4, 1-20

*En helt normal dag,
et helt specielt liv,
der forsvinder på et øjeblik,
men jeg tror på, at når et liv slukkes,
så tændes der et nyt*

Linjerne her er omkvæd i en sang, som Nik og Jay, en dansk pop-duo, synger. Nummeret har 3 vers, hvor lytteren får 3 forskellige perspektiver eller synsvinkler på et trafikuheld med 3 dræbte: et kærestepar og deres ufødte barn. Først hører man om manden, der kører bilen: han lever på alle måder et liv i overhalingsbanen, velduftende og med Rolex-ur, det hedder om ham: »han er en go mand, typen de fleste kan li', men hvor han får sine penge fra, er det de færreste der ved«. Ved lysreguleringen fortsætter han ved rødt og påkører en gravid kvinde og hendes kæreste, og dem hører man om i sangens 2. Vers: kvinden har netop mødt sin mor i Kongens Have og fortalt, at hun er gravid, de omfavner hinanden og er på vej på café, kæresten slutter sig til dem og kort tid efter møder de bilen i lysreguleringen. I sangens sidste vers er det falckredderen, som har ryddet op efter færdselsulykken, som sidder berørt hjemme og fortæller sin

kone om dagens hændelse. Midt i det hele kommer hans lille søn ind med en tegning, det hedder:

*han har en tegning i hånden,
han siger: Far, du må få den,
den forestiller deres familie og en sol,
der skinner på dem*

Nu kan man jo mene, hvad man vil om Nik og Jay, måske mener man slet ikke *noget* om dem, har måske ikke hørt om dem. Men der er rigtig mange unge mennesker, som har Nik og Jay i ørerne eller på telefonen eller som står i lange køer for at komme længst frem til scenen på en festival for at høre duoen ... og det er også den musik, som strømmer én i møde, når man oser rundt i Magasin.

Så omkvædet om at: »En helt normal dag, et helt specielt liv, der forsvinder på et øjeblik, men jeg tror på, at når ét liv slukkes, så tændes der et nyt« - det sidder indeni hos rigtig mange.

Nik og Jay og deres tekstforfattere fortæller jo blot en historie, men dog med et ordvalg man også godt i en kirkelig sammenhæng kan fæstne sig ved, for hvordan er det mu-

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ligt, at tro på, at når ét liv slukkes, så tændes der et nyt? Er det udtryk for den fortløbende tid og menneskets fortløbende historie med fødsel og død. Det er ikke sangernes anliggende, at svare på det, men det er evangeliets!! Også på denne søndag!!

At tro på, at når et liv slukkes, så tændes der et nyt. ja, det vidste Paulus, var ganske svært og ikke uproblematisk. I Epistelteksten, som jeg før læste fra alteret, hed det at: »Vel er ordet om korset en dårskab for dem, der fortabes, men for os der frelses, er det Guds kraft«.

Er korset en dårskab, altså en tåbelighed, irrelevant og uden indhold? fordi korset var et henrettelsesredskab, der vidner om lidelse og død? Og hvordan kan der overhovedet være liv i døden?? Eller er korset et vidnesbyrd om Guds kraft, Guds sejr og overvindelse af selvsamme død?

Jeg sagde før, at det er søndag Seksagesima, det betyder på græsk, at der er 60 dage til påske, det er nedtælling til den begivenhed, nemlig Jesu korsfæstelse, død og opstandelse, som gør det muligt, at begribe korset som Guds sejr.

Nok ikke sejr i gængs forstand for på korset viser Gud sin kraft ved at blive svag, ved at lide og dø en menneskelig død.

Så der er altså hverken tale om sejr i gængs og umiddelbar forstand, ej heller kraft og styrke i gængs forstand og med evangelieteksten om sædemanden, der drager af sted for at så, får man også på fornemmelsen, at der ikke er tale om landbrugsdyrkning i almindelig rationel forstand. Sædemanden er mildest talt noget ødsel med såsæden. Han smider den vilkårligt og velvidende, at den

ikke vil gro alle steder, men han smider den alligevel.

Det sædemanden gør, er Guds visdom, der umiddelbart ser ud som det rene dårskab.

Gud spreder sin kærlighed, sit ord, blandt mennesker i ubekymrethed, vedholdende og med frimodighed.

Den menneskelige modstand er ikke til at komme udenom: når man er hård som klippegrund og mener, at kunne leve tilværelsen med sig selv som altings centrum, når livet og erfaringen har gjort mig vissen, sveden og mistænksom, som de aks, der blev svedne. Eller når livet er fyldt med alt det andet, som kan stikke til os som tidslerne, og som kan synes lettere at leve med og leve af.

Selv med al den modstand vedbliver Gud at så sit ord blandt mennesker, og når ordet slår rod og bærer frugt, så er det ene og alene fordi Gud er så vedholdende!!

Det kan synes som om, det er en anden virkelighed, som Guds kærlighed vokser og gror ud af, men sådan forholder det sig ikke. Gud er alene Gud, dér, hvor mennesker er mennesker.

Men mere korrekt kan man godt sige at Guds kærlighed, er kærlighed på andre præmisser og vilkår end dem mennesker kender og lever med - og heldigvis for det!!

I lignelsen siger Jesus, at noget af såsæden falder i god jord, noget vil spire. Det er håbet, Jesus forkynder: at høsten er større end man troede mulig.

Gud drysser frø af håb ind i menneskers virkelighed, det første frø, som rammer, er det håb, som sås i dåben, når vi døbes til i liv og død, at tilhøre Kristus.

»... men jeg tror på, at når ét liv slukkes, så

tændes der et nyt«, hedder det i sangteksten. Omkvædet rummer et element af håb og en tro på, at lidelse og død ikke får det sidste ord i menneskers liv.

Men her, hvor vi i kirkeåret nærmer os påsken, understreges det, at livets lys fortsat brænder, fordi Kristus er det opstandelseslys, som skinner på os alle:

*Så vældigt det mødte
os først i vor dåb,
det ord, der genfødte
til levende håb,
det ord om den morgen,
der underfuldt kom
og svarede sorgen:
»Se, graven er tom!«
Amen*

Susanne Kramer Madsen
Ellevang Kirke

Salmer:
4, 152, 400, 439/41, 11